

— Не се плашете — думаше той на овчаритѣ — а се радвайте, защото тая нощъ ви се роди Млада Бога! Той ще е като слънцето — ще грѣе надъ цѣлата земя и ще топли всички хора, макаръ че дойде на земята чрезъ една отъ ония жени, които дойдоха въ Витлеемъ за преброяването. Станете и идете Му се поклонете. Той лежи, уповитъ въ пелени, ей тамъ, въ яслитѣ на вашитѣ кошари.

Когато ангелът сочеше яслиѣ, отъ ржката му падаше пжтека отъ свѣтлина чакъ до кошаритѣ.

Докато той приказваше на овçarитѣ, между зе-
мята и небето стоеше изправена свѣтла стѣлба, изъ
разтворенитѣ небеса излизаха крилати ангелчета,
слизаха и се качваха по стѣлбата и пѣха:

— Слава на Бога въ небесата, миръ между хората на земята!

Както въ мигъ бѣше дошълъ ангелътъ, така и въ мигъ изчезна. И заедно съ неговото отлитане, угасна и стълбата, изгубиха се и крилатитѣ ангелчета.

Остана да блещи само едрата бѣла звезда.

Овчаритѣ се дигнаха, изтърсиха се и, като напуснаха стадото, опжтиха се къмъ кошаритѣ.

Предъ тѣхъ вървѣше едрата бѣла звезда.

Когато пристигнаха, тѣ завариха въ ясли тѣ малкия Иисусъ Христосъ.

И. Воленъ